

Колебание

Трейси Улф

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Covet*

Copyright © 2021 by Tracy Wolff.

First published in the United States under the title *Covet*, Crave series #3.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2618-0

*На баща ми, защото ми помогна да развия
въображението си и да повярвам,
че съм способна да направя всичко, което пожелая.
И на майка ми, защото ме подкрепяше и обичаше безусловно.*

Живот след смъртта

Не биваше да става така.

Не биваше да се случва. Но пък от друга страна, имаше ли изобщо нещо, което да беше минало по план през последната година? От момента, в който пристигнах в академия „Катмиър“, бях заобиколена от неща извън моя контрол. Защо именно днес, именно сега да бъде различно?

Оправих полата си над дебелия чорапогащник, после обух любимия си чифт черни ботуши и извадих черното сако на униформата си от гардероба.

Ръцете ми трепереха леко – откровено казано, цялото ми тяло трепереше леко, – докато нахлузвах ръкавите. Но в това нямаше нищо изненадващо. Беше третото погребение, на което щях да присъствам през последните дванайсет месеца. И не ставаше по-лесно с опита. Нищо не беше лесно.

Изминаха пет дена, откакто победих в изпитанието на арената.

Пет дена, откакто Коул разруши връзката, която свързваше мен и Джаксън като партньори, и едва не унищожи и двама ни.

Пет дена, откакто се разминах на косъм със смъртта... и пет дена, откакто Хавиер не успя да избегне тази съдба.

Стомахът ми се сви и се разбунтува и за секунда ми се стори, че ще повърна.

Поех си дълбоко дъх няколко пъти – вдишване през носа, издишване през устата, – за да потисна гаденето и надигащата се паника. Отне ми минута-две, но в крайна сметка и двете усещания утигнаха и спрях да се чувствам така, сякаш някой е паркирал камион върху гърдите ми.

Незначителна победа, но и на толкова бях благодарна.

Вдишах дълбоко още веднъж, докато закопчавах месинговите копчета на самото, и хвърлих бърз поглед в огледалото, за да се уверя, че изглеждам поносимо. И наистина беше така... стига човек да подходи малко по-сговорчиво към думата „поносимо“.

Кафявите ми очи изглеждаха мрачни, кожата – посивяла. А необузданите ми къдрици едва се задържаха в кока, в който бях успяла да ги събера с огромни усилия. Е, нормално беше тъгата да не ми отива особено.

Поне синините от състезанието „Лударес“ вече започваха да избледняват – от наситенолилаво и черно към жълтеникаволилав оттенък, който означаваше, че скоро щяха да изчезнат напълно. И донякъде ме успокояваше мисълта, че Коул най-последно беше успял да изчерпи огромното търпение на чичо ми и беше изгонен от училището окончателно. Част от мен се надяваше той да се натъкне на някой още по-голям и по-злобен от него гамен в училището за свръхестествени същества с поведенчески проблеми в Тексас, където го бяха изпратили... Просто за да види какво е.

Вратата на банята се отвори и отвътре се показа братовчедка ми Мейси – по хавлия и с коса, увита в голяма кърпа. Искаше ми се да я подканя да побърза – оставаха само двамадесет минути до часа, в който трябваше да се съберем в голямата зала на училището, където щеше да се състои поменът, – но не можех да го направя. Не и точно в този момент, когато изглеждаше така, сякаш всеки удар на сърцето ѝ причиняваше непоносима агония.

Много добре разбирах как се чувства. Прекалено добре.

Затова само зачаках да каже нещо, каквото и да било – но тя не обели и дума, докато се приближаваше към леглото си, на което вече бях подредила униформата ѝ. Мъчно ми беше да я гледам така – това, че нейните рани бяха невидими, не ги правеше по-малко болезнени от моите.

Мейси се беше превърнала в неизменно присъствие в живота ми още от първия ми ден в академия „Катмиър“. Лъчезарният ѝ характер беше като противовес на мрачния Джаксън, ентузиазмът ѝ – на сарказма на Хъдсън, а радостта ѝ от живота успокояваше моята мъка. Но сега... сега сякаш беше угаснала и последната искрица светли-

на. Както в нея, така и в мен.

– Имаш ли нужда от помощ? – попитах най-накрая, докато тя продължаваше да се взира в униформата така, сякаш я виждаше за първи път.

Насочи към мен сините си очи – празни, измъчени.

– Не знам защо се държа толкова... – Гласът ѝ заглъхна и тя прочисти гърло в опит да прогони дрезгавите нотки, породени от дългото мълчание и тъгата. – С него почти не се познавахме и...

Този път спря, защото гласът ѝ се пречупи окончателно. Видях как стисва юмруци и как очите ѝ плувнаха в сълзи.

– Недей! – Приблжих се към нея и понечих да я прегърна, защото знаех какво беше да се измъчваш за нещо, което не можеш да промениш. Да се укоряваш, задето си оживял, а някой, когото обичаш, не е. – Недей да омаловажаваш чувствата си към него само защото не го познаваш от цяла вечност. Има значение до каква степен си опознала някого, а не само от колко време.

Тя потрепери и изхълца задавено, затова само я прегърнах още по-силно, опитвайки се да успокоя поне само частица от болката и мъката ѝ. Да ѝ помогна така, както тя ми помагаше, откакто бях пристигнала в замъка.

Отвърна на прегръдката ми също толкова силно и за няколко дълги, мъчителни секунди по лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Липсва ми – едва успя да промълви накрая. – Просто ми липсва толкова много.

– Знаем – успокоих я аз, като я потрих бавно по гърба. – Знаем.

Тя се разплака с глас – раменете ѝ се тресяха, цялото ѝ тяло трепереше, дишането ѝ се накъса. Сърцето ми сякаш се беше разбило на хиляди парченца – заради нея, заради Хавиер, заради всичко, което ни беше довело до този момент, – и едва се сдържах да не избухна в сълзи заедно с нея. Но сега беше неин ред... и мой ред да се грижа за нея.

След минута Мейси се отдръпна. Избърса мокрите си бузи. Усмихна ми се със слаба усмивка, която не достигна до очите ѝ.

– Трябва да вървим – прошепна тя, като прокара длан по лицето си един последен път. – Не искам да закъсняваме за помена.

– Добре – казах, като отвърнах на усмивката ѝ и се отдръпнах, за да ѝ дам пространство да се приготви на спокойствие.

Когато се обърнах пак към нея след няколко минути, не можах да се съдържа да не ахна. Не защото беше използвала разкрасителната си магия, за да си направи прическа – с това бях свикнала, – а защото яркорозовата ѝ коса вече беше катраненочерна.

– Просто не ми изглежда редно – промърмори тя, като прокара пръсти през кичурите. – Яркорозовото не може да се нарече точно „траурен“ цвят.

Знаех, че е права, но все пак ми стана още по-мъчно, заедно бях загубила веселата, оптимистична братовчедка, с която бях свикнала. Бяхме претърпели толкова много дълбоки загуби през последните дни и не бях сигурна колко още можехме да понесем.

– Изглежда много добре – казах ѝ аз, защото такава беше чистата истина.

Но в това нямаше нищо учудващо – Мейси би изглеждала страшно и с гола глава, и дори с коса, обхваната от пламъци, а тази прическа беше доста далеч от такива крайности.

Но така изглеждаше още по-деликатна. Още по-крехка.

– Е, не се чувствам много добре – отвърна тя, но после obu стилните си обувки на равна подметка и си сложи обеци на множеството дупки по ушите.

Накрая направи още една разкрасителна магия, за да се отърве от зачервяването и подпухването, причинени от плача.

Видях как изправи рамене и стисна зъби, преди да срещне очите ми с тъжен, но твърд поглед, и да каже:

– Да вървим.

Дори гласът ѝ преливаше от стоманена решимост и именно тази решимост ме накара да се раздвижа и да се запътя към вратата.

Извадих телефона си, за да пиша на останалите, че тръгваме, но в мига, в който отворих вратата, си дадох сметка, че няма нужда да го правя. Защото всички вече ни чакаха в коридора. Флинт, Идън, Мекхи, Лука. Джаксън... и Хъдсън. Някои изглеждаха по-изтощени и измъчени от останалите, но у всички се усещаха същите умора и тъга, каквито изпитвахме и ние двете с Мейси.

Всичко беше така ужасно – Боже мой, колко ужасно беше, – но имаше едно нещо, което не се беше променило. Тези седмина души щяха да останат на моя страна, а аз – на тяхна. Завинаги.

Но когато погледът ми срещна тъмните, студени очи на Джаксън, не можах да отрека, че макар това едно нещо да не се беше променило, всичко останало беше съвсем различно отпреди.

И нямах представа какво да правя.

Партньорска рокада

Три седмици по-късно...

— **М**оля те, на колене ти се моля!
 Мейси се хвърли върху посланото си с пъстроцветна завивка легло и впери в мен умолителен поглед. Беше приятно да я видя как почти се усмихва за пръв път от погребението на Хавиер насам, и ѝ се усмигнах в отговор. Усмивката ѝ беше съвсем лека, но бях признателна и на това.

– В името на всичко свято, моля те, моля те, мооооля теее – избави горките момчета от мъките!

– Трудничко ще бъде – отговорих, като пузнах раницата си до бюрото, преди да се отпусна на собственото си легло. – Като се има предвид, че не съм аз тази, заради която страдат тъй дълбоко.

– Това е най-колосалната лъжа, която някога си изричала – изпръхтя братовчедка ми и вдигна глава, колкото да я видя как завърта очи. – Ти си на сто и петдесет процента отговорна за начина, по който Джаксън и Хъдсън се разнасят из замъка, увесили покрусено носове през последните три седмици.

– Мисля, че за това има доста причини и аз мога да бъда подведена под отговорност за най-много половината от тях – изстрелях в отговор... и незабавно съжалих за думите си.

Не защото не бяха верни, а защото накараха малкото цвят, обагрил бузите на Мейси, да се отцеди от лицето ѝ. Изглеждаше толкова различна от момичето, което ме беше посрещнало през ноември, че ми беше трудно да повярвам, че е същият човек. Ярките цветове още не се бяха завърнали в косата ѝ и макар че гарвановочерното отиваше на кожата и очите ѝ, ни най-малко не пасваше на характера ѝ. Като се изключеше тъгата, която я беше обхванала... На нея пасваше идеално.

Понечих да ѝ се извиня, но Мейси се превъртя в леглото така, че да застане с лице към мен, и продължи без капка колебание:

– Знам много добре как изглежда един съкрушен вампир, и в момента наоколо се навъртат двама. И за твоє сведение съчетанието от смъртоносен вампир и отчаян вампир е много опасно... ако още не си забелязала.

– О, забелязах.

Опитвах се да се справя с това съчетание от седмици насам и то ме караше да се чувствам така, сякаш всеки мой дъх можеше да задейства атомна бомба. Сякаш всяко мое движение беше като игра на руска рулетка, на която бяха заложени най-дълбоките им чувства.

Но вселената явно още не беше приключила с тормоза си върху мен – беше се оказало, че Мейси не беше права, като ми каза, че Хъдсън е завършил училището, преди Джаксън да го убие. Не – беше толкова близо до истината и все пак толкова далеч. Доколкото разбиха, дължеше се на факта, че не му достигнали кредити да се дипломира заради частните уроци, които беше посещавал вместо редовните часове в „Катмиър“. Мейси беше с няколко класа по-малка от него, затова просто бе свила рамене – откъде да знае? Никой дори не беше изговарял името му от смъртта му насам.

Накъдето и да се обърнех, някак си успях да се натъкна на него. Или на Джаксън. И двамата бяха част от приятелския ни кръг, но и не бяха. И двамата ме наблюдаваха с очи, в които привидно не се четеше нищо, но които криеха толкова много чувства. И двамата ме чакаха да направя или да кажа... *нещо*.

– Още не знам как стана така, че да се превърна в партньорка на Хъдсън – казах мрачно. – Мислех, че трябва да имаш желание да станеш нечий партньор, или поне да бъдеш „отворен“ към това, за да се случи въобще.

Мейси ми се ухили широко.

– Е, ти явно изпитваш *все някакви чувства* към него.

Завъртях очи.

– Благодарност. Изпитвам към него благодарност. И съм сигурна, че това изобщо не е основателна причина да тръгнеш с някого.

– Значи... – проточи Мейси с очи, в които вече блестяха весели искрици. – Значи си си мислила да тръгнеш с Хъдсън, а?

Метнах една от малките декоративни възглавнички на леглото по братовчедка си, която я избегна с лекота и се засмя.

– Е, единственото, което мога да ти кажа със сигурност, е, че почти всички останали в това училище биха дали мило и драго, за да се сдобият с поне *един* партньор. Да си намериш цели двама, при положение че си пристигнала толкова скоро, им изглежда направо противозаконно.

Знаех, че се шегува, за да ме разведри, но никак не ми помагаше.

Хъдсън често сядаше до нас в закусвалнята или пък по време на учебните часове. И макар че по-голямата част от Ордена и Флинт не го изпускаха от очи и явно му нямаха никакво доверие, някак си беше успял да омае братовчедка ми с помощта на една иронична полуусмивка и едно френско лате с ванилия.

Всъщност тя беше един от малкото хора, които обвиняваха Джаксън за разрушаването на партньорската ни връзка, и беше дала ясно да се разбере, че е част от „Отбор Хъдсън“. Не можех да не се запитам дали беше на негова страна, защото наистина смяташе, че е най-подходящият партньор за мен, или просто защото той не беше Джаксън – момчето, настояло да се изправим срещу Непобедимия звяр. Битката, която беше довела до смъртта на Хавиер.

Така или иначе, беше права за едно: рано или късно щеше да ми се наложи да се заема с цялата тази каша.

Но до този момент полагах отчаяни усилия да не ѝ обръщам внимание... Поне не и докато не измисля някакъв план. Бях прекарала почти цялото време след погребението на Хавиер в опити да открия някакво решение, някакъв начин да оправя нещата – между Джаксън и мен, между Джаксън и Хъдсън, между Хъдсън и мен, – но просто не можех. Земята под краката ми сякаш се беше превърнала в плаващи пясъци и крилете ми изобщо не помагаша дотолкова, колкото се надявах... Рано или късно щеше да ми се наложи да се приземя – но всеки път, когато се опитвах да го направя, започвах да затъвам.

Мейси изглежда усещаше вътрешните ми терзания, защото сед-

на на ръба на леглото си. Веселието ѝ се изпари също толкова бързо, колкото и моето.

– Само се шегувах. Знам, че правиш всичко по силите си.

– Ами ако не знам какво да направя? – изригнах думите от мен, сякаш бях газирана бутилка, която Мейси беше отворила. – Едва бях успяла да свикна с мисълта, че съм гаргойл, а сега трябва да се справя и с факта, че си спечелих пост в Кръга на мрака и отчаянието, за който ще ме коронясат веднага след като завършим.

– *Кръга на мрака и отчаянието?* – повтори Мейси през сдържан смях.

– След което със сигурност ще ме заключат в някоя кула или пък ще ме обезглавят, или нещо също толкова весело – казах с тон, сякаш се шегувах, но всъщност говорех напълно сериозно.

У мен не беше останала и капка оптимизъм, свързан с неизбежния факт, че щях да стана част от съвета на свръхестествените същества, оглавяван от родителите на Джаксън и Хъдсън... Или заради която и да било от съпътстващите това последици. Като например политическите интриги, фактът, че вече бях партньорка на Хъдсън вместо на *гаджето си*, и оцеляването ми в този откачен нов свят, в който бях попаднала.

– Още съм влюбена в Джаксън. Не мога да променя чувствата си – простенах аз. – Но не мога да понеса и мисълта да нараня Хъдсън. Нито пък изражението, което се появява в очите му, когато всички седнем на масата в закувалнята и той ме види до брат си.

Цялото това положение беше същински кошмар и обстоятелството, че не бях успяла да се наспя спокойно още от деня, в който едва не умрях, само влошаваше нещата допълнително. Но как да се успокоя, при положение че всеки път, когато затворех очи, усещах отново как Кирис забива зъби в шията ми и агонията на вечното му ухапване сякаш ме обхващаше отново? Или пък когато си спомнях как Хъдсън ме остави в плиткия гроб, който ми беше изкопал, и ме зарови жива (и между другото, още не бях готова да го попитам откъде е знаел, че това ще помогне). Или още по-лошо – и да, това наистина беше още по-лошо, – когато си спомнях изражението на лицето на Джаксън, когато Хъдсън му каза, че съм не-

гова партньорка.

Спомените бяха така съкрушителни, че ми се искаше само да избягам и да се скрия някъде.

– Хей, всичко ще се оправи – успокои ме Мейси с колеблив глас и загрижена физиономия.

– Напразни надежди – отвърнах аз, превъртях се по гръб и вперих поглед в тавана.

Едва го виждах. Вместо това виждах само очите им.

Тъмните очи на единия и светлите очи на другия.

И двамата бяха така измъчени.

И двамата очакваха нещо, което не знаех как да им дам, и отговор, който няха представа дори откъде да започна да търся.

Наясно бях със себе си. Обичах Джаксън.

А Хъдсън... е, с него беше по-сложно. Не беше точно любов – факт, който се опасявах, че никак не му се искаше да чуе. Да, пулсът ми се ускоряваше всеки път, когато той беше наблизо, но обективно погледнато, той си беше направо изумително привлекателен. Всеки нормален човек би се почувствал привлечен от него. Освен това партньорската връзка помежду ни ме караше да изпитвам неща, които всъщност не бяха истински чувства. Или поне не искаха да бъдат.

След всичко, което беше направил за мен, и начинът, по който се бяхме сблизили по време на седмиците, които бяхме прекарвали заедно – макар и да бях забравила за него за известно време, – не исках да го разочаровам, като му кажа, че чувствата ми към него са само приятелски.

Простенах отново. Ето че пак се бях увлякла. Откъде бях толкова сигурна, че Хъдсън изобщо иска да бъдем партньори? Може би и той беше не по-малко бесен на вселената, задето ни беше поставила в такова неловко положение.

Мейси въздъхна дълбоко, слезе от леглото си и се настани на моето.

– Извинявай. Не исках да си враг на носа, където не ми е работа.

– Не ме разстрой ти. Просто...

Млъкнах. Не бях сигурна как да изразя обърканите чувства,

които бушуваха у мен в момента.

– Просто... всичко? – предположи тя, а аз кимнах.

Всичко.

Тишината надвисна помежду ни, продължителна и неприятна. Зачаках Мейси да се откаже, да се върне на леглото си и да сложи край на този жалък разговор, но тя не помръдна. Вместо това се облегна на стената и ме погледна със спокойно търпение, различно от обичайното ѝ поведение.

Не бях сигурна дали се дължеше на тишината, на начина, по който тя ме гледаше, или на необходимостта да си излея душата, която ме измъчваше все по-силно още от началото на деня, но почувствах как напрежението нараства все повече и повече, докато накрая не избълвах истината, която се бях мъчила да скрия от всички – в това число и от себе си.

– Изобщо, ама изобщо не мисля, че съм достатъчно силна да се справя с всичко това.

Не знаех какво да очаквам като реакция на признанието си от Мейси – в продължение на частица от секундата бях готова на всичко, от това да ме обсипе със съчувствие, до това да ми каже да се стегна и да спра да хленча – думи, които изобщо не ѝ бяха в стила, но които биха били напълно подходящи, предвид факта, че и на нея никак не ѝ беше лесно.

В крайна сметка обаче тя направи единственото, което не очаквах. Единственото, което дори не ми беше минавало през ум. Избухна в смях.

– Много ясно, Шерлок! Бих се разтревожила не на шега, ако смяташе, че си в състояние да се справиш с всичко това сама.

– Наистина ли? – попитах аз сащисана. И може би дори малко обидена. Наистина ли ме смяташе за такъв слабак? Да, на *мен сама* ми беше ясно, че съм изпаднала в положение, от което няхах представа как да се измъкна, но това не означаваше, че ми е приятно и всички останали да си мислят същото. – Защо?

– Защото не си сама и няма нужда да се справяш сама. Затова съм тук. Затова сме тук всички ние – особено гаджетата ти.

Присвих очи, когато чух как подчертава множественото число.

– Гадже – натъртих аз. – Едно. Не две.

После вдигнах показалец, за да съм съвсем сигурна, че ще схвана идеята, и повторих:

– Едно гадже.

– А, да. Едно. Разбира се – стрелна ме Мейси с хитър поглед. – И така... Само за да съм наясно: кого от двамата имаш предвид?

Разрушена връзка, разбито сърце

— **А**ма че си досадна – подразних я аз. – Но би ли имала нещо против да се съсредоточим върху онова, което наистина има значение в момента: а именно как ще се дипломираме?

Покрай смъртта на родителите ми, смяната на училищата и четирите месеца учебни часове, които бях пропуснала, докато съществувах като градинско украшение, бях изостанала непростимо много като за дванайсетокласник. Което означаваше, че ако не успеех да довърша допълнителните проекти, които ми бяха задали, и да взема изпитите в края на годината, щеше да ми се наложи да повтарям. А това беше недопустимо, независимо колко ѝ се искаше на Мейси да остана при нея още една година. Щом Хъдсън можеше да навакса, след като се беше завърнал към живот от гроба, значи и аз можех, за бога.

– Съзнаваш, че това е истинската причина, поради която си заравям главата в пясъка в момента, нали така? – признах си аз найсетне. – Защото няма начин да се справя едновременно с купищата домашни и със задачата да измисля какво да предприема във връзка с Кирис, Кръга и...

– Партньора ти? – усмихна се печално Мейси и вдигна ръка, преди да успее да възразя. – Извинявай, не можах да се сдържа. Но си права – колкото и да ми се иска да не беше така, явно си твърдо решена да завършиш гимназия тази година.

Тя стана, приближи се към бюрото си и взе лаптопа, преди да продължи:

– И така, в ролята си на самопровъзгласила се твоя най-добра приятелка, аз съм длъжна да се погрижа това да се случи. Трябва да

представиш една презентация за часовете на доктор Веракруз по магическа история, нали така? Дочух едни други дванайсетокласници да го споменават.

– Да – кимнах. – Всички трябваше да си изберем по една тема, която сме обсъждали тази година, да напишем десет страници върху някаква част от нея, за която не ни е останало време в часовете, и да я представим пред класа. Казва, че целта на заданието е да придобием по-задълбочени знания в различни области от историята, но аз смятам, че просто ѝ доставя удоволствие да ни тормози.

Мейси се настани отново на леглото си и пръстите ѝ полетяха по клавиатурата на лаптопа.

– Знам точно за какво трябва да пишеш!

– Нима? – попитах.

– Да – заяви тя. – Обсъждали сте партньорските връзки, нали така? Умирам от нетърпение да започна часовете по магическа история следващата година именно заради това. Е, ти си ходещ пример за явление, което не сте споменавали в клас.

Поклатих глава.

– За съжаление, не присъствах на тези часове, но Флинт спомена, че е възможно да имаш повече от един партньор през живота си. Аз не съм единствената, на която се е случвало.

Мейси спря да пише за момент и ме погледна, вдигнала вежда.

– Да, но ти си единствената, чиято партньорска връзка е била разрушена от друго освен от смъртта.

– Никога ли не се е случвало на друго? – попитах, а сърцето ми учести ударите си. – Наистина ли?

Струваше ми се не само невероятно, а и прекалено ужасно, че да го повярвам. Ако никой преди не го беше преживявал, как щяхме да намерим начин да оправим нещата? Какво можехме да направим? И защо, защо, *защо* трябваше да сполети именно Джаксън и мен?

– Никога – потвърди Мейси. – Партньорските връзки никога не се рушат, Грейс. Просто не се случва. Невъзможно е. Природен закон или нещо подобно.

Тя направи кратка пауза и сведе поглед към застиналите си над клавиатурата на лаптопа ръце, преди да допълни:

– Но някак си, по някаква причина, се е случило с твоята.

Сякаш имаше нужда да ми го напомня.

Сякаш не го бях преживяла лично.

Сякаш не бях усетила как нещо в мен се разкъсва с такава сила, сякаш самата аз се бях разполовила, с такава сила, че едва не ме уби... както мен, така и Джаксън.

– Никога? – повторих въпросително. Трябва да я бях чула погрешно. Нямахме как ние с Джаксън да сме единствените.

– Никога – настоя Мейси, като натърти всяка сричка. Беше се втреничила в мен така, сякаш изведнъж ми бяха пораснали три глави. – Не „почти никога“, Грейс. А наистина никога. *Нито веднъж в цялата история на свръхестествените видове.* Връзките между партньорите не могат да бъдат разрушени, докато и двамата са живи. Никога.

Тя поклати глава енергично.

– Ама наистина. Никога. Никога, никога...

– Добре де, добре. Схванах вече – поклатих глава в знак, че се предавам. – Партньорските връзки никога не се разрушават. Само дето тази между мен и Джаксън се разруши и нито един от двама ни не е мъртъв, така че...

– Да – съгласи се тя, смръщила вежди. – Намираш се в съвършено непозната територия. Нищо чудно че си толкова объркана. Всичко действително е объркано. Направо ненормална история.

– Премного ти благодаря – отвърнах и се престорих, че вадя нож от сърцето си с драматичен жест.

Мейси само ми направи физиономия.

– Знаеш какво имам предвид.

– Да – съгласих се. – Но има едно нещо, което просто не мога да разбера. Мисля го от дни насам и именно то е причината да съм настроена по-скептично към твърденията ти, че това никога не се случва. Защото...

– Никога – прекъсна ме тя, размахвайки ръце енергично. – Буквално *никога* не се случва.

Вдигнах длан, за да я накарам да спре. Трябваше най-после да ѝ обясня какво имам предвид.

– Но ако това е така и партньорските връзки *никога* не се разрушават, как така вече съществуваше заклинанието, което разруши моята? И откъде е знаела за него Кръвопускателката?

Не всички печелят на винго

— **А** знаеш ли какво има за вечеря днес? – попитах, докато двете с Мейси вървахме към закусвалнята по осветените от свещници с форма на дракони коридори.

И на двете ни се беше отворил страхотен апетит след усърдните проучвания на партньорските връзки, на които бяхме посветили последните три часа – макар и да не бяхме открили нито един друг случай на разрушена връзка или пък заклинание, което да действа по такъв начин.

– Забравих да проверя.

– Каквото и да е, със сигурност ще е ужасно – тя направи отвратена физиономия и въздъхна. – Днес е гадна сряда.

– Гадна сряда?

Май се подразбираше, че трябва да знам какво има предвид тя – нали се хранех в закусвалнята почти всеки ден през последните три седмици, – но вниманието ми беше заето с други неща. През повечето дни беше цяло щастие, ако изобщо се сетех да си облека униформата сутрин, камо ли да запомня какво е имало за ядене... Е, с изключение на четвъртъците, когато имаше гофрети. Този факт беше ясно запечатан в съзнанието ми.

Мейси ме стрелна с кос поглед, докато слизахме по стълбите.

– Нека просто кажем, че е препоръчително да се ограничиш до сладолед – и може би някое от хлебчетата, но *само* ако се чувстваш особено смела в момента.

– Сладолед? Сериозно ли? Колко зле може да е? Вещиците, които готвят в кухнята, са страхотни.

Какво изобщо можеха да сервират, което да събуди такава отвра-

щение у братовчедка ми? Змийски очи? Прилепови криле?

– Те са страхотни – съгласи се тя. – Но по една сряда всеки месец си тръгват по-рано от работа, за да ходят на винго. И днес е именно такава сряда.

– Винго? – повторих объркана.

Въображението ми нарисова образ на маса, около която се бяха събрали множество вещици с чаши в ръка – може би Мейси бе искала да каже „вино“.

Тя обаче изглеждаше направо шокирана, че не съм чувала думата преди.

– Вещерско бинго. Нямам търпение да стана достатъчно голяма, че да играя и аз.

– Достатъчно възрастна ли? – попитах и се опитах да си представя що за бинго можеше да е това, щом беше само за възрастни.

– Да! – светна лицето на Мейси. – Прилича на бинго, но когато се падне някой номер от картончето ти, трябва да отпиеш шот от каквато там отвара са направили за вечерта. Някои те карат да подскачаш наоколо като кокошка, други обръщат дрехите ти с opakото навън... Миналия месец беше отвара, която караше отпилия да се разхожда наоколо и да реве като тиранозавър.

Тя се засмя, а после продължи да обяснява:

– Нека просто кажем, че когато най-после успееш да събереш бинго, победата е повече от заслужена. Вещиците от кухнята са направо пристрастени към играта, макар че винаги печели Марджъри, защото е такава кралица на драмата. Кое то пък прераства в друга драма, защото Серафина и Фелисити все я обвиняват, че е омагьосала топките...

– Чии топки са омагьосали? – намеси се Флинт, като изникна изневиделица в целия си близо двуметров ръст. Както обикновено, на физиономията му се беше изписала широка, игрива усмивка, а в очите му проблясваха дяволити пламъчета. – Питам само защото ми се струва, че това би било против правилата.

– Не започвай и ти – ухили му се Мейси и поклати глава. – Говорех за вингото и как вещиците от кухнята се хващат за вълшебните пръчки всеки път, когато...

– Винго? – прекъсна я Флинт, като се закова на място в подножието на стълбището. Усмивката му се беше сменила с ужасена гримаса. – Моля ти се, успокой ме, че още не е дошло време за ежемесечното винго!

– Иска ми се да можех – въздъхна Мейси.

– Знаете ли какво? Май не съм чак толкова гладен – заотстъпва Флинт назад. – Май ще ида да...

– О, не. Няма да се измъкнеш толкова лесно – заяви Мейси, хвана го под ръка и го задърпа напред. – Щом ние трябва да страдаме, ще страдаш и ти.

Флинт замърмори недоволно, но Мейси продължи да го влочи след себе си, макар и да кимаше в знак на съгласие с думите му.

Двамата не спряха да хленчат по целия път, докато най-после не се намесих:

– Просто не мога да си представя как може да е чак толкова зле. Та аз оцелях след обяда, който сервираха в закувалнята в държавното училище, а там не предлагаха сладолед дори в най-добрия случай.

– О, чак толкова зле е – заяви Мейси.

– И по-зле даже – предупреди ме Флинт.

– Как? Как е възможно? И кой готви въобще?

Те ме изгледаха с еднакви физиономии на неподправен ужас и отговориха в един глас:

– Вампирите.

Кървава среда

— **В**ампирите?
 Не можех да си кривя душата – усетих как се отдръпвам назад инстинктивно, щом си спомних как се хранеха Джаксън и Хъдсън.

– Именно – потвърди Флинт с отвратено изражение. – Защо Фостър реши да наговори точно тях със задачата да отговорят за кухнята през почивния ден на вещиците, е мистерия, която никога няма да успее да разгада.

– А кого? – попита Мекхи, който тъкмо се беше приближил зад Мейси. – Драконите ли? Печените бонбони маршмелоу са хубав десерт, но става малко прекалено, когато от тях се състои цялото меню.

– Те поне са храна – възрази Флинт, отвори една от вратите на закувалнята със замах и ме пусна да вляза първа.

– Кръвната торта също е храна – изстреля в отговор Мекхи. – Или поне така съм чувал.

– Кръвна торта? – попитах, усетила как стомахът ми се преобръща.

Нямах представа какво беше това, но звучеше страховито.

Флинт стрелна Мекхи със самодоволно изражение.

– Бонбоните започват да звучат още по-апетитно отпреди, а, Грейс?

– Звучат ми като цяла вечеря, стига да мога да прибавя и едно пакетче захарни бисквити с череша – отвърнах и се огледах наоколо в търсене на количката с десерти, която обикновено оставяха в зала-та по време на закуска и обяд. Но както всеки друг път на вечеря от нея нямаше и следа.

– Няма да е чак толкова зле, кълна се – обеща Мекхи и ни подбра пред себе си към опашката от ученици.

– Как е възможно да съм в „Катмиър“ от толкова време насам и така и да не съм разбрала за традицията с винго в сряда? – зачудих се на глас, докато мислено съставях списък на всички видове храни, за които бях чувала, които включваха кръв. А същевременно се оглеждах наоколо в търсене на Джаксън... или Хъдсън.

Не бях сигурна дали фактът, че не открих нито единия от двамата, ме изпълваше повече с безпокойство или с облекчение.

– Защото никога не си се задържала достатъчно седмици поред – изтъкна Мейси. – И ако не се лъжа, последния път, когато имахме такава сряда, Джаксън ти беше спретнал романтична вечеря с такос в библиотеката.

Беше ми трудно да повярвам, че онази вечер се беше случила само преди месец. Оттогава се бяха променили толкова много неща, че ми се струваше, че са изминали поне няколко месеца. Или даже години.

– Как ми се ще да ядяхме такос в библиотеката в момента – промърмори Флинт, докато подаваше по един поднос на двете ни с Мейси.

– Да, и на мен – въздъхна тя, като взе своя от ръката му.

– Не ги слушай – обърна се към мен Мекхи. – Не е чак толкова лошо.

– Ти не ядеш, така че нямаш право на мнение по въпроса – заяви Флинт

Мекхи само се засмя.

– Е, тук си прав, длъжен съм да ти призная. Ще ида да си взема нещо за ядене и ще се видим пак на масата – каза той, намигна на Мейси и се отправи към един от големите оранжеви контейнери с течност, подредени покрай стената в дъното.

Опашката беше по-къса от обикновено и се придвижвахме доста бързо, така че отне само няколко минути, докато се озовем пред елегантните маси, на които беше подреден бюфетът. Обикновено бяха отрупани с храна, но тази вечер изборът беше значително ограничен. И нито едно от ястията не ми се струваше особено примамливо.

Дори салатите бяха изчезнали, а на тяхно място се мъдреше огромен котел със супа, в която плуваха зеленчуци, както и някакви тъм-

нокафяви кубчета, които не ми изглеждаха познати.

– Какво е това? – прошепнах на Мейси, докато подминавахме неколцина от възрастните вампири в замъка, сред които беше и Марис. Видях как ми се усмихна и ми помахна, и отвърнах на жеста, преди да продължа след Мейси.

– Съсирена кръв – прошепна ми тя.

Подминахме чиния с някакъв черен салам, за който дори нямаше нужда да питам – бях гледала достатъчно британски готварски шота, че да позная на какво се дължи особеният цвят. И да, знаех, че много хора го обичат. Но просто... Фактът, че всичко това беше приготвено от вампири, правеше нещата доста по-различни. Откъде да сме сигурни, че бяха използвали животинска кръв, а не човешка? Нали поне някои от учителите вампири не криеха, че още се хранят по традиционния начин?

Самата мисъл беше достатъчна да ми прилошее. Но малко по-натък на масата се виждаше голяма купчина палачинки и ме заля прилив на облекчение, че ще мога да се възползвам от традицията „закуска за вечеря“ тъкмо в този момент. Или поне докато не се приближих и не установих, че това не бяха обикновени палачинки. Имаха наситен червеникаволилав цвят.

– Кажи ми, че не са сложили кръв в палачинките – обърнах се към Мейси.

– Сложили са кръв в палачинките – отсече тя.

– Шведска рецепта – обясни Флинт. – Наричат се „блудплатер“. И никак не са лоши.

После се пресегна и сложи няколко в чинията си.

Вампирите наблюдаваха опашката внимателно, така че си взех една палачинка. Явно се бяха постарали много, за да приготвят вечерята, и не исках да ги обидя. А освен това съдовете със сладоледа ни бяха по път към масата...

След като облях палачинката със солидно количество сироп и си напълних една купичка с колкото ванилов и шоколадов сладолед успя да побере, последвах Флинт и Мейси, които си проправяха път към масата, която беше избрал Мекхи. Идън и Гуен вече се бяха присъединили към него и не успях да вдържа усмивката си, когато за-

белязах надписа на най-новия лилав суитшърт на Идън: „Дайте ми златото и никой няма да пострада“.

Тя забеляза усмивката ми и ми намигна, след което се пресегна право към мелбата на подноса на Мейси и грабна черешката от върха ѝ.

Мейси само се засмя.

– Знаех си, че така ще направиш – каза тя и извади друга череша. – Затова си взех две.

Ръката на Идън се стрелна към втората череша като светкавица.

– Вече трябваше да си си научила урока: никога не оставяй дракон да се доближи до съкровището ти.

– Ей! – нацупи се Мейси, а останалите се засмяхме.

Но след като се настанихме на столовете, загребах с лъжицата си три от шестте череши, които си бях взела, и ги оставих в нейната купичка. Най-ценният урок, на който ме беше научил престоят ми в „Катмиър“, беше, че трябва да бъдеш подготвен за всичко.

– Най. Добрата. Братовчедка. На. Света! – засия Мейси и изведнъж осъзнах, че това беше първата истинска усмивка, която виждах на лицето ѝ след смъртта на Хавиер. Усетих как тежестта, която сякаш притискаше гърдите ми, олеква. Може би още беше рано да я нарека „щастлива“, но виждах, че започва да се връща към предишното си аз – макар и да ѝ предстоеше още много път дотам.

Докато хапвах от сладоледа, около мен се водеха най-различни разговори – обсъждаха се домашните, изпитите в края на годината, клюки за съученици, които не познавах лично. Опитвах се да ги следя, но ми беше трудно, защото непрекъснато се оглеждах за Джаксън или Хъдсън. Което беше нелепо от моя страна, давах си сметка. Само преди половин час, когато бяхме в стаята ни горе, обяснявах усърдно как нямам никакво време да мисля за тях – а сега не можех да спра да се въртя насам-натам в търсене на някого от двамата.

Но не можех да се сдържа. Каквато и каша да се беше забъркала около мен, не можех да изключа чувствата си просто така. Обичах Джаксън. С Хъдсън бяхме приятели. Тревожех се и за двамата и имах нужда да знам, че са добре – особено като се имаше предвид, че още не бях имала възможността да разговарям с нито единия от два-

мата за всичко, което се беше случило.

Вече бях преполовила сладоледа, когато изведнъж в закусвалнята се възцари мъртвешка тишина. Усетих как косъмчетата на тила ми настръхват, вдигнах глава и видях, че всички са се обърнали в една посока. И още тогава, още преди да погледна и аз, разбрах със сигурност кого ще видя.

ЗА АВТОРКАТА

Авторката на бестселъри, отличени в класациите на вестник „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“, Треиси Улф, обича вампири, дракони и всякакви потайни чудовища. Бивш преподавател по английски език, в момента тя прекарва цялото си време в писане на мрачни, романтични истории със загадъчни герои и смели героини. Написала е всичките си шейсет и няколко романа в своя дом в град Остин, щата Тексас, където живее заедно със семейството си.

tracywolffbooks.com

КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА

КОПНЕЖ

КАМЪК